

SIMON WOOD

A SZÖKE- VÉNY

„Simon Wood sötét, izgalmas
thrillere bombasiker lesz.”

– Allison Brennan, NYT bestsellerszerző

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHTHRIKEREK!

SIMON WOOD

A
SZÖKE-
VÉNY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Azoknak, akik visszavágtak.

ELSŐ FEJEZET

Zoë összerándult, hogy felébredjen a rémálomból, de hirtelen rádöbbsent, hogy az maga a valóság. Meztelenül feküdt egy tikkasztóan forró fészkerben, izzadt testére piszok és por tapadt. A csuklóját és a bokáját is vastag kábelkötöző fogta össze elöl, mely olyan szoros volt, hogy a legkisebb mozdulatra is szúró fájdalmat érzett a kezében és a lábában.

Hogy történt ez az egész? Nekifogott apránként összerakni az eseményeket, de minden homályos volt. Amikor megpróbált egyetlen gondolatra összpontosítani, sűrű, nyirkos köd telepedett az agyára.

Odakint hirtelen sikítás törte meg az éjszaka csöndjét.

Holli! A barátnője nevéől oszladozni kezdett a köd.

Összeállt egy emlékkép. Együtt töltöttek egy hosszú hétvégét Vegasban. Mivel nem volt pénzüik repülőjegyre, ők is autóval utaztak a San Francisco Bay Areából, akárcsak a *Thelma és Louise* című film főszereplői. Korábban azt hitték, hogy giccsbe hajlóan szép lesz majd az utazás, de rájöttek, hogy szörnyen monoton az államhatárokat átszelve több száz mérföldet autózni. Amint Vegasba értek, az addig tisztességtudóan viselkedő, frissen végzett diákok rögtön

kivetkőztek magukból: szerencsejátékokat játszottak, ittak és buliztak. Pont erre volt szükségük, hogy visszatérjen beléjük az élet. Sötétedésig vártak a hazaindulással, hiszen olyankor már nincs akkora hőség, és kisebb a forgalom is. És innentől fogva minden kisé ködössé vált. Arra még emlékezett, hogy megálltak tankolni és enni egy olyan kisvárosban, amelyik épphogy csak rajta volt a térképen. Ezután még homályosan derengett neki, hogy ettek valamilyen étteremben vagy bárban. Nevetés, pohárcörgés hangja rémlett. Aztán... aztán... semmi. Ami ezután történt, teljesen a homályba veszett.

Újabb sikítás hallatszott. Zoë úgy érezte, hogy szinte a csontjáig hatol a hang. Ez nem csak segélykiáltás volt. Valaki fájdalomában sikított, amitől Zoë hirtelen magához tért. Bárkivel is van Holli, ő lesz a következő. Nem találhatja itt, amikor majd érte jön. Holli és a saját érdekében is meg kell szöknie.

Meredeken sütött be a helyiségbe a hold fénye az ablakon át. Ugyan nem világított meg mindent, de Zoë fel tudta mérni, hogy mi van körülötte. Elég primitív volt a börtöne. A fal és a mennyezet is hullámlemezről készült. A rétegelt lemezből készült padló meghajlott a súlya alatt. Dobozok, tárolók és szerszámosládák heverték szanaszét, és még a fal mellett is tornyosultak: a sok kacat olyan volt, akár egy kanyon. Vajon ennek tartja az, aki foglyul ejtette? Szemétnek, amit el kell tüntetni szem elől, amíg meg nem szabadul tőle?

Nem hagyta, hogy ez a gondolat elterelje a figyelmét. Csak az számít, hogy valahogy kiszabaduljon, és a helyiség vegyes tartalma közelebb viheti a szabadsághoz. A szerszámosládákban szerszámoknak kell lenniük. A szerszámokkal pedig kiszabadíthatja a kezét és a lábát.

– Istenem, add, hogy legyen itt egy kés – suttogta.

Újabb sikítás hallatszott, amit zokogás és alig hallható könnyörgés követett. Zoë ostoba módon azt hitte, hogy ő van éle- te legrosszabb helyzetében, de gyorsan nyilvánvalóvá vált, hogy Hollinak még rémesebb sors jutott. El sem tudta képzelni, min mehet keresztül a barátnője.

– Jövök már, Holli – mormolta.

Fogvatartója hibát követett el. Mivel nem a háta mögött kötözte össze a kezét, így tudott mozogni. Nyilvánvalóan nem számított arra, hogy nagyon küzdene.

Az oldaláról átgördülve négykézlábra érkezett. Mivel vékony volt, ez könnyen ment is, de a teste tiltakozott, így kénytelen volt a könnyökére és térdére nehezedni. Megpróbálta visszahelyezni a súlyát a lábára, de visszaesett az oldalára.

Újra megpróbálta. Az elszántsága erősebbnek bizonyult a fájdalomnál, és sikerült felegyenesednie. Ezúttal előrehajolt, hogy meg- őrizze az egyensúlyát, majd a lába közé dőlve kinyomta magát. Ahogy felállt, megszédült. A tudatára telepedő köd ezt még tovább fokozta, és újra elvesztette az egyensúlyát. Észre sem vette, hogy zu- han, csak amikor már a földnek csapódott.

Bármilyen drog is kapott, az megfosztotta az ügyességétől.

– Azt hiszed, hogy megállíthatsz, te rohadék? – motyogta. – Hát nem!

Bátorságot erőltetett magára. Még ha ez önámításnak, képzelgés- nek tűnt is, távol tartotta magától a félelmet.

Újra visszagurult, hogy négykézláb álljon, majd a térdén és az al- karján araszolt, miközben hallotta, ahogy Holli jajgatása és sírása átszűrődik a falakon.

Szerencsétlen Holli! Nagyon rosszul járt, hogy őt választották elsőnek. Ez könnyen történhetett volna másképp is. Habár a fészkerben meleg és párás volt a levegő, Zoët még a gondolattól is kirázta a hideg. A barátnője szenvedésének hangjától új erőre kapott. Még gyorsabban mászott előre, de nem tudott mit tenni a rátörő sírás ellen.

– Addig örülj, amíg teheted, te beteg állat! – nyöszörögte könnyes arccal.

Ahogy elérte a legközelebbi szerszámosládát, feltérdelt, és nekidőlt a közeli rekeszeknek. Csendben kell lennie, nem csaphat újra zajt. Ha ő hallja Holli sikítását, akkor őt is hallhatják. Mindkét kezét használnia kellett, hogy maga felé fordítsa a szerszámosládát. Nehéz volt. Ez jó jel. Egy nehéz szerszámosládában sok minden van.

Felnyitotta a láda tetejét. A felső tálcában csavarhúzó, villáskulcsok és néhány harapófogó volt. Amikor kiemelte a tálcát, alatta meglelte, amit keresett. Egy tapétavágó! Felkapta, és a mellkasához szorította – magában pedig hálát adott a jóistennek.

Lehuppant, és felhúzta a lábát az állához. Éles fájdalom hasított belé, amikor a combja felső része a hasa aljához ért. Kiegyenesedett, hogy megkeresse a sérülést. Egy késvágás volt. Még mindig szivárgott belőle a vér. Miközben jobban megnézte, rájött, hogy ez nemcsak egy véletlen vágás, hanem egy jelölés. Két betűt metszetek bele: egy *I*-t és egy *V*-t. Az a rohadék megjelölte. A gondolatra megint hányingere lett.

Ismét az állához húzta a lábát, hogy elrejtse a vágást, majd szétártá a térdét, hogy jobban hozzá tudjon férní a bokájához. A mozgástól bizseregni kezdett a lába. Kitolta a tapétavágó pengéjét, hogy átvágja vele a vastag kábelkötözőt. A penge tompa volt, a műanyag pedig erős. Lassan haladt, de lassacskán győzött az acél.

Minden gyors, eredményes vágástól egyre jobban átszakadt a béklyója.

Ám amikor Holli ismét felsikoltott, Zoë megrémült, és mélyen belevágott a bokájába. Hirtelen erős fájdalmat érzett. Erőt vett magán, és összeszorította a száját, nehogy felsikítson.

Nem vett tudomást a bokáján végigszivárgó, sűrű, bíborszínű cseppről sem, hanem csak tovább nyiszált. Végül a kábelkötöző átszakadt. A lábára szétfolyó vér egyszerre volt fájdalmas és fantasztikus érzés. Egy pillanatra behunyta a szemét, hogy feldolgozza a megkönnyebbülést.

A lába ugyan már szabad volt, de még korántsem végzett. Sokkal nehezebb elvágni a másik bilincset, ami a csuklója körül van.

Maga felé fordította a tapétavágót, és megpróbálta húzkodni a pengét. Sikerült elkezdenie, de olyan kis mozdulatokra volt csak képes, hogy ilyen tempóval örökké fog tartani a munka. Valami másra volt szüksége.

Feltúrta a szerszámosládát, hátha talál valamit, ami segíthet. Megpróbálkozott a harapófogóval, de annyira szorosan össze volt kötözve a keze, hogy nem tudta használni.

Észrevett egy öreg, rozsdás, fanyelű fűrészt a falon. A pengéje legalább 45 centis volt. Egy igazi ácsszerszám! És olyasvalami, aminek a segítségével megszökhet. Megragadta a fűrészt, és vele együtt lehuppant a földre. Felfelé fordította a pengét, és az egyik nyelet az ágyékához szorította, a másikat pedig a lába közé.

Most nem a pengével próbálta elvágni a kábelkötözőt, mint a lábánál, hanem az összekötözött csuklóját húzta végig a pengén. A nagy fűrészpenge nehezen vágta át a műanyagot. A kábelkötöző ugrált a fogak közötti széles résben, de minden fűrészfog tépett és harapott belőle. Néhány perccel később szétptant a bilincse.

Zoë vigyorogva dörzsölgette a csuklóját. Szabad volt! Ám hirtelen tovatűnt a mosolya. Nem, nem volt szabad. Előbb még valamit meg kellett tennie.

Felkapta a tapétavágót: ez a szerszám most már a fegyvere.

Kilökte az ajtót, és kikukucskált. Vele szemben egy másik fészker állt némán, sötéten, jobbra pedig egy viharvert műhelyt látott. Azon túl viszont semmit. A sivatag a sötétségbe nyúlt, az ég és a föld határán álló hegyek pedig az ég szakadozott szélének tűntek. Sem utcai lámpákat, sem házak fényét nem látta. A semmi kellős közepén volt. Nem csoda, hogy ez a rohadék nem aggódik a zaj miatt.

Innen nehéz lesz megszökni. Ha futásnak ered, akkor hová megy majd? A műhelyhez vezető földút a sötétbe veszett. Csakis ezen az úton kerülhetett bele ebbe a rémálomba, és ez lesz a kiút is.

Legalább nem kell gyalogolnia. Ott állt balra a Volkswagen Beetleje. Másik autót nem látott, így biztos, hogy az övével hozta ide őket a férfi. Ha sikerül ezzel megszöknie, akkor nem tudja majd üldözőbe venni. Most először érzett igazán reményt.

De előreszaladt, hiszen csak a szökés végén fog majd elhajtani. Először Hollit kell megmentenie.

Holli! Remegni kezdett a szíve barátnője gondolatára. Csak egy pillanattal később döbbsent rá, hogy hirtelen mitől kezdett el félni. Már nem hallott sikolyokat. Hiába fülelt, még csak sírás sem halatszott. Sőt még mozgás zaja sem.

Édes istenem, Holli, ugye nem haltál meg? – futott át az agyán a gondolat.

Meg kell tudnia az igazat. Meg kell tudnia, hogy mennyire súlyos a helyzet.

A műhely piszkos, drótüveg ablakain fény áradt ki: visszaszorította az éjszakát, és megremegett, ha valaki bent megmozdult.

Holli ott bent van. És a férfi is. Érezte, hogy lassan inába száll a bátorsága.

Mozgás ugyan volt, de egy hangot sem hallott. Holli sikítását már percek óta nem lehetett hallani. Vajon meghalt? Ezt csak egyféle-képpen lehet kideríteni.

A tapétavágóval a kezében kiosont. Fullasztó hőség volt a fészkerben, de most, a száraz sivatagi melegben egy pillanat alatt megszáradt a teste, és rászáradt a sár. Ha most valaki meglátná, azt hinné, hogy valami furcsa kőkorszaki teremtmény.

Óvatosan a műhely felé osont. Hirtelen megszédült, és a fegyverét elejtve térdre esett. Még mindig dolgozott a drog a szervezetében.

– Csak lassan és nyugodtan – mondogatta magának.

Felvette a kést, és óvatosan a műhelyhez ment, majd lebukott az egyik ablak alá. Hallgatózott, de nem hallott emberi hangot, csak mozgást. Zoë szorosabban markolta a tapétavágó műanyag nyelét.

– Nem láthatnak meg! Nem láthatnak meg! – hajtogatta, és az épület oldalának lapulva felemelkedett, hogy belessen.

A látványtól elakadt a lélegzete. A szája elé kapta a kezét, hogy fel ne sikítson.

Holli egy mennyezeti kampóról lógott, mint egy fél marha. Akárcsak Zoë, ő is meztelen volt, a kezét viszont bőrszíjjal kötözték össze, nem pedig kábelkötözővel. Nem látta rajta hogy megcsonkították volna, de tetőtől talpig véres és sáros volt. A feje lefelé csüngött, hosszú, barna haja eltakarta az arcát. Teljesen mozdulatlan volt: Zoë ez rémítette meg a leginkább.

A férfi, aki ezt a szörnyűséget tette a barátnőjével és vele, épp elmélyülten foglalkozott valamivel. Háttal állt Zoënak, és egy munkaasztal fölél hajolt. Magas volt, szőke hajú és széles vállú. De ezt leszámítva nem tudta volna megmondani, hogy néz ki. A koszos

ablakok és a drog miatt csak egy foltot látott belőle, amikor mozgott. Felvett egy kisebb tárgyat az asztalról, átvágott a helyiségen, és odament Hollihoz.

A lány orrához emelte azt a valamit, majd elrántotta. Holli összerándult, amitől elkezdett előre-hátra himbálózni. A férfi elkapta a csípőjét, hogy megállítsa.

Holli él! Zoë arcán ismét könnyecsek gördültek le.

– Ne, ne, kérem, ne! Nem akarom, hogy megint... – A férfi erre visszakézből pofon vágta. Olyan erejű volt az ütés, hogy Zoë is ugyanúgy összerándult tőle, mint Holli. A pofon elérte a kívánt hatást. Holli elhallgatott.

– Holli, megbántad már, amit tettél? – kérdezte tőle a férfi.

– Igen. – A lány még azelőtt odavetette a szót, hogy az ismeretlen befejezhette volna a kérdését.

– Nem biztos, hogy hiszek neked.

– Igen, igen, igen... megbántam. Kérem, engedjen el! Nem mondom el senkinek – mondta Holli, mielőtt zokogásban tört volna ki.

Zoë átérezte a barátnője elkeseredettségét. Az egész olyan szörnyen reménytelen volt. Annyira igazságtalan. Holli nem érdemli ezt. Sőt, egyikük sem.

Zoë a tenyerével letörölt egy könnyecseptet. Nem engedhette meg magának, hogy átragadjon rá Holli elkeseredettsége. Nem tudja úgy megmenteni magukat, ha nem hisz abban, hogy meg tudja tenni.

Nézte az elrablójukat. Olyan gyenge pontot keresett, amit kihasználhat. A férfi nyugodtnak tűnt. Senki sem fog átugrani hozzá látogatóba, és meghallani sem fogják. Ez, a helyet figyelembe véve, nem volt meglepő. Nem futott versenyt az idővel. Olyasvalakinek tűnt, aki az égvilágon sehová sem siet. Sérthetetlennek képzelte magát. Hiszen egy szerszámokkal teli fészkerben hagyta őt, amit be

sem zárt. Vagy túl ostoba, vagy öntelt. *Az éremnek két oldala van,* gondolta Zoë.

A terve egyszerű volt. Megpróbálja kihasználni a meglepetés erejét. A férfi nem számít támadásra. Berohan, leszúrja, aztán hagyja elvérezni a földön, amíg levágja Hollit.

De elillant a bátorsága, amikor a férfi visszatért a munkaasztalához. Egy korbács hevert rajta. De nem csak afféle szexjáték: egy igazi korbács. Ez egy eszköz. Egy fegyver.

Mégis honnan vette, hogy elbírna ezzel a fickóval? Nagyobb és erősebb, mint ő, ráadásul őt nem kábították el, hogy engedelmes legyen. Ezzel szemben neki, Zoënak milyen képességei vannak? Semmilyenek. És ezt a rohadékot még csak nem is ismeri. Akár a harcművészetek mestere vagy kiképzett katona is lehet. Hiszen különösebb erőfeszítés nélkül rabul ejtette őt és Hollit, nem?

Neki mi a terve? Hogy beront, és megszúrja, még mielőtt visszauíthatna? Ez örültség. Három métert sem tudna lefutni anélkül, hogy el ne esne. Még ha meg is tudná lépni, a férfi könnyűszerrel ártalmatlanná teheti a korbáccsal. Ha bemenne, akkor nem Hollit mentené meg, hanem megöletné mindkettejüket.

Az autójára nézett. Az a jobb fegyver. Be kell ugrani a kocsiba, megtalálni a zsarukat, aztán hadd rohanják le ők ezt a helyet. Ha elmegy segítségért, azzal mindkettejüket megmenti, ezt a rohadékot pedig börtönbe juttatja. Hát ez volt a nagy terv.

Na de kinek? Mind a kettejüknek vagy csak neki?

Zoë újra belesett. Holli rossz állapotban volt. Zoë tudta, hogy kockázatos magára hagyni a barátnőjét. Lehet, hogy már most is túl késő lenne neki, bár ezt gyorsan elvetette. Holli ugyan vérzett, de nem tűntek komolynak a sérülései. Ha Zoë észrevétlenül elillan-na, akkor tehetne valamit.

Felhagyott a próbálkozással, hogy meggyőzze önmagát, majd a feszült helyzetből kimerülten összegörnyedt. A helyzetük kilátástalan: itt nincs jó választás. Akárhogy is döntsön, a végén nagyon rosszul járhatnak. Csak egyvalamiben volt biztos: ha bemegy abba a helyiségbe, akkor mind a ketten meg fognak halni.

És ekkor Holli üveges tekintete Zoëra vetődött. A szeme elkerekedett, eltűnt belőle a kábulat. Zoënak úgy tűnt, mintha remény ült volna ki a barátnője arcára. Holli úgy gondolta, hogy megmenekül, neki viszont ez kész öngyilkosságnak tűnt.

Zoë megrázta a fejét.

Holli arcáról ugyanolyan gyorsan el is tűnt a remény, és döbbszerű rémület váltotta fel. Zoë rájött, hogy mitől rémült meg: attól, hogy a barátnője magára fogja hagyni, hogy a saját bőrét mentse. Megrémült, hogy most már a biztos halál vár rá.

– *Ne haragudj!* – formálta némán a szavakat Zoë, és eltűnt. Az autó felé rohanva hallotta Holli kiáltozását:

– Ne, ne, ne! Zoë, segíts!

Futás közben minden szó élesen belehasított. Az arcán patakokban folytak a könnyek.

– Ne haragudj! – mormolta.

Megragadta a kilincset, és kinyílt az ajtó. Szerencsére a kocsiban benne volt a kulcs. Zoë becsúszott a volán mögé, és gyújtást adott. Előremenetbe lökte az automata váltót, az autó pedig megiramodott.

– Visszajövök érted! – mondta, de tökéletesen tisztában volt azal, hogy a szökéssel halálra ítélte a barátnőjét.

MÁSODIK FEJEZET

Tizenöt hónappal később

A terapeuta szobája szűk volt, és barátságatlan. Zoë úgy gondolta, hogy talán túl sok filmet látott, melyekben a pszichológusok elegáns klubszobákhoz hasonlító helyiségekben végzik a munkájukat: mennyezetig érő könyvespolcok között, vastag, süpedős szőnyegen, és mindig van egy bőrkárpék is. Lehet, hogy néhányuknak valóban ilyen az irodája – de nem azoknak, akiket a bántalmazott áldozatokat segítő alapítványok biztosítanak az embernek. David Jarocki egy tizenkészer tizenkét láb méretű helyiségben dolgozott, amit egy irodaszernagykerből rendeztek be. A falakat nyomasztó piszkosfehérre festették, ami már-már szürke volt. Zoë egy kényelmesnek egyáltalán nem mondható díványon ült. Jarocki vele szemben, a váróból elcsent széken foglalt helyet.

– Megint levágatta a haját – jegyezte meg.

Zoë már legalább egy éve rövidere nyíratta a haját. Persze nem férfisan rövidere, hanem nőies, egyenletes hosszúságú bubifrizurát hordott. Ösztönösen a tarkójához nyúlt. Védtelennek érezte.

– Azt hittem, növeszti.

– Azt akartam, de a munkámban gondot jelent a hosszú haj.

Jarocki bólintott, de az arckifejezése arról árulkodott, hogy valószínűleg nem hisz neki. Ez nem volt meglepő. Még Zoë sem hitte el saját magának. Ha hagyná megnőni a haját, akkor sebezhetőbb lenne. Ezt az önvédelmi tanfolyamon tanulta. Egyetlen oka volt annak, hogy nem növesztette hosszabbra a haját: így nem lehet megragadni. Ezzel mindketten tisztában voltak.

– Talán csinálhatnánk egy rendszerellenőrzést – mondta Jarocki.

A Jarocki-féle rendszerellenőrzés az az önértékelés, amit a beszélgetéseik előtt mindig elvégeztetett vele. Zoë gyűlölte, amikor a pszichoterapeuta karikákon át ugráltatta, de hát végül is ez volt a munkája.

– Oké, kezdjük el.

– Alvás?

– Rendben.

– Réválom volt?

– Igen. Egyszer. Múlt vasárnap.

– Józanság?

– Jó kislány voltam. Semmi elhajlás.

Jarocki elmosolyodott.

– Ezt örömmel hallom. Indulatok?

– Kordában tartom őket. Nem csináltam semmit hirtelen felindulásból.

– Jól van. Pánikrohamok? Idegesség?

– Csak egy eset volt. Egy kicsit kiborultam, de aztán az öntől tanult egyik légzőgyakorlattal sikerült lenyugodnom.

– Kitűnő! Milyen volt a hete?

Bármennyire is irritálták Jarocki taktikázásai, azért kedvelte a férfit. Lehet, hogy terápia közben kikényszeríti, hogy megnyíljon, de sosem ítélkezik fölötte. Vagy legalábbis sosem mutatja. Valahogy

muszaj értékelnie, hiszen pszichológus, így az emberek megítélése és a véleményformálás nála munkaköri kötelesség, de még sosem hangzott el a szájából a személyes véleménye. Nem sajnálta, nem neheztelt rá, és nem is szidalmazta semmiért, amit mondott, tett, vagy gondolt. Más nézőpontokat vázolt fel előtte, javaslatokat tett, és mindezt érzelemmentesen, objektíven. Zoë csodálta ezt a képességet. Ő sosem tudta véka alá rejteni az érzelmeit. Nem is a *rejteni* volt a megfelelő szó. Jarocki inkább *kikapcsolta* azokat. De ez feltehetően nem véletlenül volt így. Mi haszna lenne egy terapeutának, ha a páciens legapróbb megjegyzésére megrémülne, undorodni kezdene – vagy éppen megvetné a betegét. De kezdetben még így is idegesítette a férfi passzivitása. Azt akarta, hogy megvesse, és undorodjon tőle. Most viszont már nem vágyott a rosszállására.

Az utóbbi, körülbelül egy év során, mióta a páciense volt, megtanult bízni benne. Biztonságban érezte magát a gondolataival ebben a Jarocki bírálta helyiségben. De azért nem kínálta fel neki tálcán az érzelmeit. Bármennyire is értett a férfi a lélekkel kapcsolatos dolgokhoz, egy bizonyos szempontból hátrányban volt vele szemben. Nem ő élte át ezt az egészet. Nem ő hagyta magára a barátnőjét, hogy meghaljon. Nem ő maradt alul a gyávasággal szembeni küzdelemben. Nem ő volt egy semmirekellő alak, mint Zoë. Akik *ilyen* diplomákat tesznek a falra, azok aztán tudnak mindent.

– Oké.

– Van ma valami, amit szeretne megbeszélni?

– Hát nem nagyon.

– Akkor ma egy kicsit lassan fogunk haladni.

– Nem tehetek róla.

Jarocki humortalan mosolyt préselt ki magából. Zoë tudta, hogy a férfit irritálja a zárkózottsága.

– Úgy tűnik, hogy ma csak bokszolgatunk.

Ez nála mindig azt jelentette, hogy „most már kezd felidegesíteni”.

Zoë azt kívánta, hogy bárcsak Jarocki lekapná a tíz körméről, fejmosást kapna tőle – vagy bármi olyasmit csinálna, ami bebizonyítaná, hogy nem halvérű. Úgy gondolta, hogy a terapeutáknál alapszabály lehet, hogy nem jöhetnek ki a sodrukból, amikor egy páciensükkel beszélgetnek. Ugyanakkor az ő esetükben egy morzsányi érzelem csodát tehetne a kapcsolatukkal. Ez a rendíthetetlen nyugalom már kezdett idegesítővé válni.

– Én nem bokszolगतok. Csak ma nincs kedvem beszélgetni.

A pszichológus megütögette a bal halántékát, majd az övére mutatott.

– És annak nincs köze ehhez?

Zoë ösztönösen a halántékához nyúlt, és végigfuttatta az ujját egy nagy, kék-zöld folton.

– Nem, nincs.

– Hogy szerezte?

– A plázában. Átadtam a rendőröknek egy bolti tolvajt. Meglendítette a karját, és a könyöke eltalált.

Jarocki összerándult.

– Elég durva.

– Hát, a biztonságiak élete a plázában már csak ilyen.

Zoë némi könnyedséget csempészett a válaszába, amiért cserébe egy udvarias mosolyt kapott.

Jarocki belelapozott a jegyzeteibe.

– Ha már szóba került a munka, a mai nap különleges.

– Valóban?

– Igen. Egy évvel ezelőtt otthagya a doktori képzését. Azt mondta, hogy időre van szüksége a gyógyuláshoz, én pedig teljes

mértékben támogattam ezt a döntést. Egy évben egyeztünk meg. Ez letelt. Készen áll arra, hogy visszamenjen?

– Nem. Nem hiszem, hogy készen állok erre. – Zoë azt remélte, hogy a válasza lényegre törő, és kellőképpen véglegesnek hangzott ahhoz, hogy Jarocki másról kezdjen beszélni. Persze nem így történt.

– Ez a biztonságiőr-munka a maga szavával élve csak átmenetinek indult. Addig tartott volna, amíg ismét talpra nem áll, majd meg nem szerzi a környezetvédelmi politikai diplomáját.

Úgy érezte, Jarocki lassan a bőre alá férkőzik, bekúszik a gondolatai közé, hogy megkérdőjelezhesse minden döntését.

– És az is. Szerintem ami csak egy évig tart, az átmeneti jellegű.

– Úgy hangzik, mint a traumája egyik tünete. Biztonsági őrként dolgozik, ez pedig újfent potenciális veszélyhelyzetet jelent az ön számára.

– Az, hogy biztonsági őr vagyok egy plázában, semmi ahhoz képest, ami velem történt. – Gyűlölte a hangjában megjelenő éles hangszínt. Ez azt bizonyította, hogy Jarocki kezdi feltárni az elméjét.

– Semmi?

– Semmi.

– Szerintem mind a ketten tudjuk, hogy ez nem igaz. Maga erőszak áldozata, és most olyan munkát végez, ahol újra és újra erőszakos cselekmények áldozatává válhat.

– Ez nem ugyanaz.

Jarocki ismét a halántékán lévő kék-zöld foltra mutatott.

– Akkor az ott mi?

– Ez egy zúzódás. Ez aligha ugyanaz.

– Valóban?

– Távolról sem. Tizenöt hónappal ezelőtt áldozat voltam. Most harcos vagyok, aki megvéd másokat. Megakadályozom, hogy az emberek áldozatokká váljanak.

Csend telepedett közénk. Zoë érezte, hogy a helyiségben megváltozik a levegő sűrűsége. Miközben vitáztak, megnőtt, de aztán érezte, hogy csökken, és újra eléri a normális értéket.

– Zoë, én ezzel azért vitába szállnék. Miért jelentkezett biztonsági őrnek a Golden Gate plázába?

– Mert épp azt kerestek.

– Ennek semmi köze sincs ahhoz, hogy az egész Bay Areában ebben a plázában követik el a legtöbb bűncselekményt?

Zoë egy szót sem szólt.

– Megértem, hogy szeretné, hogy ne tekintsek áldozatnak. Megértem, hogy szeretné megelőzni a bűncselekményeket, és valami jót tenni, de erre nem az a megoldás, hogy biztonsági őr lesz egy plázában. Ezzel csak szükségtelen kockázatot vállal. Egy biztonsági őr a plázában fegyvertelen és alulképzett. Ha valóban harcolni akar a bűn ellen, és meg akarja védeni az embereket, akkor miért nem jelentkezik rendőrtisztnek? Úgy legalább megfelelő kiképzést kapna, és lenne infrastruktúra is, ami támogatja. A tudományos végzettségével esélyes jelölt lenne a bűnügyi helyszínelőknél.

– Nem tudom. Nem biztos, hogy készen állok erre.

– De arra készen állt, hogy biztonsági őr legyen, amikor a rosszfiúk valószínűleg jobban fel vannak fegyverezve, mint maga.

– Ez nem fair.

– Zoë, maga még mindig szándékosan a tűzvonalban áll. Míg a többi ember kerüli a veszélyt, maga a célkeresztbe lép.

Zoë megrázta a fejét.

– Ez nem igaz.

– De igaz, mégpedig nyomós oka van rá: az az ember még mindig szabadon, büntudat nélkül éli az életét.

Bármennyire is igyekezett neki segíteni Jarocki, külön érzéke volt ahhoz, hogy feltépje a régi sebeket. Zoë letörölt egy lefolyni készülő könnycseppet az arcáról, mert nem akart zavarba jönni.

– Miért ilyen gonosz?

– Szó sincs arról, hogy gonosz akarnék lenni. Én csak próbálok segíteni magának. A poszttraumatikus stressz hatalmas erő, ami képes megváltoztatni bennünket. Még a legerősebb embereket is. Ez egy olyan árhullám, amit nem lehet kikerülni. Mindenképpen elkapja az embert, még hozzá teljes erőből. Amikor először eljött hozzám, vázoltam, hogy milyen hatással lesz majd ez magára. Eddig együtt dolgoztunk azon, hogy miként ismerjük fel a jeleket, és hogyan harcoljunk ellenük.

– Nem tudom egy gombnyomásra túltenni magamat rajta.

Jarocki elmosolyodott.

– Ez igaz, de az a Zoë, aki tavaly belépett az irodámba, még nem tudta ezt, így maga már haladást ért el. A poszttraumatikus stresszt nem lehet kijátszani. Le kell győzni, és van, akinek ez könnyebben megy, mint másoknak. Senki sem fogja ugyanazt, ugyanúgy, ugyanannyi ideig érezni. Én csak annyit tudok tenni, hogy támogatom, és átsegítem a felmerülő problémákon. A poszttraumatikus stressz egy súlyos lelki sérülés. Idő kell a gyógyulásához. Ugyanakkor szerintem maga akadályozza ezt a folyamatot.

– Ezt mégis hogy érti?

– Amikor eljött hozzám, közel állt ahhoz, hogy befejezze a doktoriját, és kilátásban volt, hogy a Környezetvédelmi Hivatalnál dolgozik majd. Nem sok választotta el a disszertációvédéstől.

– Ez még mindig így van.

– Nagyszerű. És mit tett az ügy érdekében?

– Valószínűleg önnek is feltűnt már, hogy épp a globális recesszió kellős közepén vagyunk. Nem osztogatják csak úgy a környezetvédelmi politikai végzettségű embereknek a pozíciókat.

– De ennek tényleg utána járt? Folytatta a tanulmányait?

Zoë a számítógépén lévő disszertációjára gondolt, amit egyre jobban belepett a kibertér pora. Vegas óta csak egyszer nyitotta meg a fájlt, majd többé rá sem nézett. Vajon tényleg a környezetvédelem az életcélja? Korábban pedig milyen eseménytelen jövőt képzelt el magának. Lemorzsolódott az iskolából, a könyvei pedig csak porosodnak. Otthagyta a gyakornoki állását is a Bay Area-i Clean Water nevű ügynökségnél. A betegszabadsága leteltével egy napot sem maradt. Nem bírta elviselni, hogy a kollégái megbámulják, kérdéseket tesznek fel, és mindenfélét feltételeznek róla. Alig tudott a tükörbe nézni. Hogy is állhatott volna így eléjük?

– Nem, nem nézelődtem.

– Ha az álláskeresésben segítségre van szüksége, akkor összehozhatom valakivel.

Zoë felemelte a kezét.

– Többé már nem vagyok olyan biztos a környezetvédelemben. Nem hiszem, hogy ez nekem való lenne.

– Akkor mi az, ami igen?

Ez egy nagyon jó kérdés volt. Mégpedig olyan, amit még maga Zoë sem tudott megválaszolni.

– Lehet, hogy csak jobban el kellene gondolkodnia azzal kapcsolatban, hogy mit szeretne csinálni. Ne skatulyázza be magát! Gondoljon egy olyan karrierre, ami örömet okozna magának, vagy elégedettséggel töltené el.

Zoë összeráncolta a homlokát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Komolyan gondolkodjon el rajta, és legközelebb megbeszéljük. Nem akar élete hátralévő részében biztonsági őr lenni egy plázában. Maga sokra viheti. Bármit meg tud csinálni, amit a fejébe vesz.

Te jó ég, ez úgy hangzott, mintha a középiskolai pályaválasztási tanácsadó kérte volna tőle. De ez olyasvalami volt, amit meg kell tennie. Nem való neki a környezetvédelem, de az se, hogy biztonsági őr legyen egy plázában.

– Megpróbálom.

– Rendben.

Mind a ketten felálltak, és a pszichológus az ajtóhoz kísérte Zoët.

– A jövő héten találkozunk. Addig is semmi vakmerősködés!

Ez Jarocki kis tréfája volt: minden bűn forrása a pénz és minden poszttraumatikus stresszé pedig a vakmerősködés.

– Megteszek mindent – felelte Zoë –, de nem ígérek semmit sem.